

Debuturi și oaspeți la Opera bucureșteană (VII)

(Costin Popa – 31 mai 2018)

Un nume de familie arhicunoscut în România și în lume a apărut pe afișul primei scene lirice naționale, în două distribuții de sfârșit de mai. Holender. Îl poartă fiul cel mic al celui mai longeviv director al Operei de Stat din Viena, Ioan Holender, fost director al Festivalului George Enescu, actual consultant artistic la Opera Metropolitan din New York.

Liviu Holender, Iulia
Isaev,
Daniel Magdal,
Monica Petrică,
Adrian Morar,
Lucian Petrean

Cu asemenea ascendent, oaspetele, baritonul Liviu Holender, a stârnit interesul la debutul bucureștean, prin interpretarea rolurilor Conte Almaviva din „Nunta lui Figaro” de Mozart și Silvio din „Paițe” de Leoncavallo, întrucât girul profesional al tatălui nu putea să nu conteze și să treacă neobservat.

Mai întâi, selecția personajelor abordate mi s-a părut oportună pentru un tânăr artist, de nici 30 de ani, mai bine zis de 26, deja membru al ansamblului de la Staatstheater am Gärtnerplatz din München. Apoi, ascultându-l, am remarcat o timbralitate plăcută, catifelată, al cărei lirism este evident, include chiar irizații tenorale și prefigurează o evoluție certă, ce va aduce sporuri, câștiguri, odată ce maturizarea va evolua în direcțiile preocupante pentru glas. Deocamdată însă, tânărul a impresionat printr-o pregătire stilistică admirabilă, un cânt elegant cu potrivit dozaj și, îndeosebi, cu știință a rostirii recitativelor, aparté-urilor, cu inflexiuni subtile în frazare (duetul cu Susanna din actul al III-lea) și a vădit o bună înțelegere a expresiilor mozartiene, câteva pilde fiind doar recitativul „Hai già vinta la causa!” și aria „Vedrò, mentr'io sospiro”.

Pentru Silvio, Liviu Holender a rezervat o lectură în care desenul melodic a fost servit cu fluiditate, lirism, pasiune și omogenitate în voce, conturând un tânăr timid și temător, totuși îndrăgostit.

„Nunta lui Figaro”...

...este un spectacol de rezistență al primei scene lirice naționale, bine distribuit și care, sub conducerea dirijorului Tiberiu Soare, a avut transparența și patina mozartiană, două attribute destul de dificil de redat. Echilibrul între sonoritățile instrumentiștilor și platou s-a remarcat pagină de pagină, tempo-urile au adus consecvență dramaturgiei și atmosferei, scânteierile au fost mult prezente. Corul Operei Naționale București a secundat fosa cu bune rezultate.

În afara lui Liviu Holender, între soliști, remarcile merg către delicioasa soprană Marta Sandu (Susanna), discreta dar sensibilă și delicată mezzosoprană Mihaela Ișpan (Cherubino), suculentul în expresie Iustinian Zetea (Don Bartolo, bas cu voce bine timbrată), tenorul Andrei Lazăr (Don Basilio, cu binecunoscuta-i proiecție sonoră de glas și cânt inteligent), mezzosoprana Sidonia Nica (foarte prezentă vocal în rolul Marcellina), soprana Simonida Luțescu (evocatoare Contesă, cu frumoasă frazare în aria „Dove sono”), basul cu timbru consistent Ion Dimieru (Figaro). Au mai cântat basul Dan Indricău (Antonio) și soprana Cristina Eremia (Barbarina).

„Bemolurile” au fost puține și mă gândesc doar la lipsa de umor a lui Figaro, alăturată unor opacități în glas, la lipsa de omogenitate a vocii Contesei în câteva pasaje, la prea „tainicul” duettino Susanna-Cherubino „Aprite presto, aprite...”, altminteri foarte filigranat, la neglijența unor alămuri, veche meteahnă.

Sărbătorirea renumitei soprane Maria Slătinaru Nistor...

Maria Slătinaru
Nistor,
Ștefan Ignat

.. la împlinirea vârstei de 80 de ani a fost al doilea moment dedicat de conducerea interimară a Operei unui artist de celebritate al liricii românești. Cu câteva zile înainte fusese comemorat marele bariton Nicolae Herlea. Sunt demersuri bine gândite, laudabile, așteptate, care trebuie împlinite în continuare prin alte nume.

Înainte spectacolului „Cavalleria rusticana”, profitând de faptul că sărbătorita a fost o minunată Santuzza, directorul general Ștefan Ignat a adus pe scenă elogiul său și al teatrului, Mariei Slătinaru Nistor, care a răspuns plină de emoție, în aplauzele entuziaste ale fanilor, dar și ale publicului tânăr ce o cunoștea din înregistrări.

Noua producție a dipticului „Cavalleria rusticana” de Mascagni – „Paiate” de Leoncavallo reprezintă un succes recent al teatrului din Splai. Față de **primele două spectacole, recenzate**, Serata Aniversară „Maria Slătinaru Nistor” a adus noutăți în combinarea distribuțiilor și așa începe cu debutul tenorului George Vîrban (Beppe în „Paiate”), un foarte tânăr cântăreț care, după prime intervenții mai puțin sonore, a interpretat Serenada cu multă sensibilitate, dăruire și simț artistic. Păcat că, încercând în final un tradițional La natural înalt, și-a pierdut concentrarea și l-a ratat. Sigur că emoția nu-l va mai stăpâni la următoarele tentative.

Iulia Isaev

N-o mai ascultasem până acum pe Iulia Isaev în rolul Nedda și impresia a fost mai mult decât favorabilă, grație frumoasei linii vocale, a frazării măiestrite și a sunetelor acute sigure și bogate, dominante în finalul tensionat. Parteneri i-au fost tenorul Daniel Magdal (nelipsit Canio la București, aflat într-o bună „vână veristă”) și baritonul Lucian Petrean (Tonio), ca de obicei, cu glas impunător.

În „Cavalleria rusticana”, noutatea a fost, pentru mine, prezența lui Dan Indricău, a cărui voce de bas s-a văzut pusă la încercare în rolul de bariton al lui Alfio, lipsindu-i impactul, îndeosebi în confruntarea cu orchestra din zicerile impetuoase „... ad essi non perdono...” din duetul cu Santuzza. Altminteri, personajul conturat a fost violent și cu „look” adecvat.

Restul distribuției a fost binecunoscut și compus din soprana cu accente metalice Lăcrimioara Cristescu (Santuzza), mezzosopranele Sorana Negrea (Lola) și Sidonia Nica (Mamma Lucia). În privința lui Turiddu, subliniez și de această dată prestația remarcabilă a tânărului tenor Alin Stoica, însă sunt dator să consemnez răgușeala prelungului Si bemol acut de la sfârșitul ariei „Addio alla madre”, nu de altceva dar se repetă des, în același loc. Chiar nu se poate rezolva ceva?

Înclinat către lecturile veriste și efluviile sonore năvalnice, dirijorul Adrian Morar a condus cu pronunțat spirit dramaturgic orchestra și corul, aflate în condiție fastă.

„Nunta lui Figaro”, „Cavalleria rusticana” și „Paițe”, două seri foarte bune ale Operei Naționale București. Prezența în sală a lui Ioan Holender să fi mobilizat ansamblurile și soliștii? Tot ce-i posibil.